

HAZEL

HAZEL

Chan - Tales 

Auteur-Uitgever: Chantal Van der Taelen
Coverfoto: Freepik.com/rastudio-Rode looper: Freepik.com
Bewerking: Johan Drubbel
ISBN: 9789465122052
© 2024 Chantal Van der Taelen
Herdruk 2024

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1

Zeven jaar geleden.

Neuriënd beantwoordt Hazel Tensdale haar rinkelende gsm, ondertussen nog een stapeltje lingerie verlegend in de openliggende koffer op haar bed.

‘Hazel,’ zingt ze bijna in de telefoon, opgewonden over het avontuur dat haar overmorgen te wachten staat.

‘Goddank dat ik je thuis tref! Er heeft zich een ramp voorgedaan!’ klinkt Kim Nichols’ geagiteerde stem in haar oor.

Kim is redactrice van het maandblad *Ten going Twenty*, een tienerblad dat roddels over beroemdheden vermengt met typische tienerproblematiek: puistjes, dramatische verliefdheden, pesten en nog meer fraais.

Hazel schrijft de rubriek in het magazine die gelukkig meer essentiële zaken betreft: studiebeurzen, vakantiejobs, tot zelfs het zoeken van psychiatrische hulp. Mede door haar artikel over je ouders uit de ouderlijke macht ontzetten, werd haar een éénjarig contract aangeboden in Parijs vanwege de Franse tak van het magazine.

Overmorgen vertrekt haar vlucht. Heel even is ze bang dat de ramp die Kim aankondigt te maken heeft met haar tijdelijke aanstelling in de Franse hoofdstad. Dat de daaropvolgende conversatie haar toekomst nog ingrijpender zal veranderen, had ze nooit kunnen voorzien.

‘Meg is ziek! Net nu we eindelijk Jonathan Sheridan voor een interview hebben kunnen strikken!’ rukt de schelle stem van Kim haar uit haar mijmeringen.

‘Wil jij het alsjeblief, alsjeblief, alsjeblief, doen? Er is niemand anders vrij.’

Hazel rolt even met de ogen. De vraag wordt vriendelijk genoeg gesteld, maar ze weet dat weigeren geen optie is. Niemand weigert een opdracht die Kim Nichols aanbiedt of je volgende baan bij het magazine bestaat erin om koffie rond te dragen! De drieëntwintigjarige Hazel heeft deze baan aangenomen omdat ze nog niet goed weet welke richting ze uit wil met haar mediadiploma: radio, televisie of toch journalistiek.

‘Wat is er afgesproken met Meg?’ vraagt ze op berustende toon.

‘Je bent een reddende engel! Je wordt in het Hilton hotel verwacht om tien uur. Ik had je nog graag per koerier de promotiemap bezorgd die aan Meg beschikbaar is gesteld door de filmstudio. Helaas heeft Letitia Megs telefoontje afgehandeld en sindsdien lijkt ze onbereikbaar,’ zegt Kim op zure toon.

Letitia is de receptioniste bij het maandblad en Hazel kan zich levendig voorstellen dat haar nog een flinke uitbrander wacht, ook al kon ze onmogelijk op de hoogte zijn van de promotiemap.

‘Ik red me wel met wat opzoekwerk op het internet.’

‘Vraag vooral hoe zijn perfecte date eruitziet. Dat is iets dat geile tieners graag willen weten, zodat ze kunnen dromen over die onbereikbare filmster.’

‘Ik doe mijn best,’ belooft Hazel halfslachtig.

Zuchtend kijkt ze rond in haar kamer van het appartement dat ze deelt met twee andere aspirant-journalisten.

Gelukkig is zo goed als alles ingepakt.

-Met de verplaatsing inbegrepen zou dat interview maar twee uur in beslag mogen nemen, dus tijd genoeg om mijn toiletpullen nog in te pakken- redeneert ze pragmatisch.

Om toch een beetje voorbereid te zijn op het interview klapt ze haar laptop open.

-Even kijken wat we kunnen vinden over Jonathan Sheridan-

Ze weet wel dat de immens populaire acteur redelijk wat faam heeft verworven met voornamelijk tienerseries, maar verder reikt haar kennis niet. De eerste foto die op het scherm verschijnt, doet haar even met de ogen knipperen.

-Wauw! Met dat uiterlijk vallen tieners ontgensprekelijk in bosjes aan zijn voeten neer-

Haar eigen ogen dwalen langzaam over het portret. Met dat blonde haar, waarvan één lok speels over zijn voorhoofd valt, die helgroene ogen, geprononceerde jukbeenderen en vierkante kin is het niet te verwonderen dat hij een meisjesidool is. Ook al is de foto overduidelijk geposeerd, waarbij de acteur met gekruiste armen met één schouder naar voren leunt en een smeulende blik in de camera werpt, hij mist zelfs zijn effect op Hazel niet.

-Wat een windbuil- oordeelt ze hardvochtig, geïrriteerd door haar eigen reactie.

Vlug opent ze een andere link die haar leidt naar de Netflixserie *Ace Bladefighter*, waarmee Jonathan de meeste roem heeft vergaard. Omdat ze de streamingdienst toch op

haar laptop heeft staan, besluit Hazel om een klein stukje van de eerste aflevering te bekijken, zodat ze toch een idee krijgt waar hij zijn brood mee verdient. De serie gaat over een ondergrondse broederschap van Bladefighters, hun naam ontleend aan het feit dat ze gewapend zijn met dolken, die de mensheid behoedt voor aanvallen door de onderwereld.

-Nou, toch al iets origineler dan vampiers- denkt Hazel schamper.

Ace blijkt 1,88m testosteron te zijn, die elke aflevering een ander liefje aan zijn indrukwekkende lijst veroveringen toevoegt. Dat weet ze, omdat ze uiteindelijk zes afleveringen bekijkt. Daardoor blijft er maar bitter weinig tijd over om door zijn achtergrondinformatie te spitten. Vluchtig laat ze haar blik gaan over enkele interviews, die voornamelijk over zijn biceps lijken te gaan.

-Een diepgaand gesprek over de klimaatopwarming moet ik dus niet verwachten-

Dat de kleine stukjes van de interviews die ze leest opzettelijk vaag zijn gehouden, met het oog op de tieners waarvoor de serie wordt gemaakt, wil ze niet erkennen. Dat ze net zo goed onder de indruk is van de glamourposters evenmin. Kregelig klapt ze de laptop dicht.

-Kop op, Hazel. Wat is de eerste les die je hebt geleerd? Begin een interview zonder vooroordelen en vorm je mening geleidelijk aan. En als hij toch niets essentieels heeft te vertellen, is hij nog altijd een plaatje om naar te kijken- grinnikt ze in zichzelf.

De volgende morgen is Hazel haar eigen peptalk blijkbaar toch vergeten. Op weg naar de hotelkamer waar ze de acteur zal ontmoeten, wordt ze achtereenvolgens tegengehouden door de portier, de veiligheidschef en een

receptionist van het hotel met de vraag om zich te legitimeren. Heel die toestand mist blijkbaar zijn uitwerking niet op haar maag, want ze moet het bezoekerstoilet invluchten om haar ontbijt achter te laten in een toilet. Gelukkig heeft ze altijd een reissetje met een tandenborstel en minitube tandpasta in haar handtas, zodat ze haar tanden kan poetsen.

-Laten we maar denken dat het een combinatie is van weinig slaap, zenuwen voor morgen en ergernis over al deze overdreven voorzorgsmaatregelen- spreekt ze zichzelf moed in.

Die zenuwen hebben niets te maken met de acteur die ze op het punt staat te ontmoeten, maar alles met haar geplande reis naar Parijs. Ze had graag haar laatste 24u in Amerika in alle rust doorgebracht, dus deze opdracht komt vreselijk ongelegen. Ze werpt nog een laatste blik op haar verschijning in de spiegel.

-Eigenlijk had Meg hier moeten zijn, maar blijkbaar is ze geveld door griep. Stomme griep, nu zit ik met zo'n omhooggevallen tienerster opgescheept- gaat het opstandig door haar heen.

Tegen haar zin diept ze een notitieboek op uit haar handtas terwijl ze haar weg vervolgt door de gang met hoogpolig tapijt naar de hotelkamer waar ze acteur en tienerster Jonathan Sheridan zal ontmoeten. Een gedeelte van haar irritatie is te wijten aan het feit dat ze zich de vorige avond heeft laten verleiden tot het kijken van zes afleveringen van de tienerserie, niet tegenstaande ze absoluut geen fan is van het genre!

Bij het zien van de twee lijfwachten die voor een hoteldeur op wacht staan, gaan haar wenkbrauwen spottend de hoogte in.

-Twee lijfwachten? Wat verwachten ze dat ik ga doen? Hem ontvoeren en in mijn harem onderbrengen? -

Haar humeur verbetert er niet op als de lijfwachten eveneens haar reportersbadge vragen. Ze hebben zelfs het lef om naar het magazine te bellen om haar verhaal over de zieke collega te verifiëren. Toegegeven ze ziet er misschien niet reporterswaardig uit in haar gele jegging met grijze bies langs de zijnaden, gecombineerd met een grijs T-shirt met een geel geborduurd bijtje op. Het is echter de enige kleding die ze nog tot haar beschikking heeft, omdat al de rest of is ingepakt, of tijdelijk bij haar ouders werd ondergebracht.

‘Jeetje, ik ga de president van Amerika niet interviewen hoor,’ moppert ze terwijl één van de mannen eindelijk de deur voor haar openhoudt.

2

Jonathan Sheridan staart uit het raam met zijn rug naar de kamer. Hij voelt zich lichtjes geïrriteerd omdat ze de opnames hebben stilgelegd voor een zoveelste stompzinnig interview met een tienerblad. Daarenboven wil de filmstudio hem een relatie in de maag splitsen met zijn tegenspeelster.

Hij kan er niet meteen de vinger op leggen hoe zijn groeiend ongenoegen is ontstaan, maar het soort rollen dat hem wordt aangeboden, is hier slechts een kleine fractie van. Het opengaan van de deur maakt dat hij een blik over zijn schouder werpt.

Bij Hazels binnenkomst draait hij zich helemaal om en ze gaapt hem ongelovig aan. Hij loopt namelijk nog gekleed in de leren uitrusting die hem tot het sekssymbool van de serie heeft gemaakt en draagt duidelijk ook nog de make-up. Door een technisch probleem zijn de opnames uitgelopen, waardoor hij maar net op tijd in het hotel aanwezig is. De enkele minuten respijt die hij heeft gehad zijn enkel te wijten aan Hazels oponthoud door de veiligheidsmensen.

Er valt een lok van zijn blonde haar voor zijn ogen en lichtjes geïrriteerd veegt hij hem naar achter. Het contract waaronder hij ligt, verplicht hem om nog minstens twee seizoenen hetzelfde kapsel te houden. Helaas voor hem is net die tegendraadse blonde lok het handelsmerk van zijn personage in de tienerreeks.

Hazel vindt het maar een hautain gebaar en haar humeur zakt tot enkele graden onder nul.

‘Meg Banks van Ten going Twenty, neem ik aan?’ De acteur steekt zijn hand uit naar de roodharige journaliste, die hem misprijzend lijkt op te nemen.

Ze opent de mond om hem te verbeteren, maar wordt van de wijs gebracht door de tinteling in haar hand, veroorzaakt door zijn stevige handdruk. Om maar te zwijgen van zijn warme, vibrerende stem, een kenmerk van Jonathan Sheridan dat opgehemeld wordt in de pers. Je raakt er pas helemaal van doordrongen als je die stem effectief hoort.

‘Juist ja, spreek ik met Jonathan Sheridan of met Ace Bladefighter?’ Spottend glijdt haar blik over zijn kledij, tegelijkertijd haar hand losrukkend.

‘Sorry. Ik kom net van de set,’ glimlacht hij ontwapenend. Haar ogen glijden nogmaals laatdunkend over het aanpassend T-shirt waarin zijn gespierd bovenlijf goed tot zijn recht komt en de lederen broek met dolken vastgegespt aan zijn bovenbenen, de standaarduitrusting van zijn personage.

-Waarom heeft het veiligheidspersoneel van dit hotel hem niet tegengehouden met zijn stomme nepdolken? De regels gelden blijkbaar alleen voor eenvoudige stervelingen, niet voor beroemdheden, oh nee! -

Ondanks dat alles aan de acteur haar tegen de haren instrijkt, kan ze niet verhelpen dat haar blik halverwege van minachtend overgaat naar waarderend. De man voor

haar ogen is zonder meer goed gebouwd! Bruusk wendt ze het hoofd af, zet zich stijfjes rechtop op de stoel die overduidelijk klaarstaat voor het interview en slaat nonchalant een bladzijde van haar notitieboek om.

Met een ongemakkelijk gevoel focust ze haar blik op haar bedroevend weinig aantekeningen.

-Kom op, Hazel, je kunt toch wel een vraag verzinnen die minder stompzinig is dan wat Kim suggereerde-

Opkijkend, ontmoet ze Jons fonkelende ogen, alsof hij zich vrolijk maakt over het uitblijven van haar vragen. Ze recht de schouders en trotseert met fier opgericht hoofd zijn blik. Door haar schouderbeweging zakt haar T-shirt naar één kant en ontbloot een wit behabandje. Jonathan voelt zich belachelijk geïntrigeerd door dat witte bandje en er speelt een trage glimlach om zijn lippen.

-Probeer hij nu zijn charmes op mij uit? Verloren moeite, Sheridan! -

‘Vertel me eens wat er zo aantrekkelijk is om als vierentwintigjarige een tiener van achttien te spelen,’ gaat ze verbaal in de aanval.

‘Zeventwintigjarige die een éénentwintigjarige speelt,’ verbetert hij haar loom. ‘Ik was vierentwintig toen de show drie jaar geleden begon en eigenlijk was ik maar voor een bijrol gevraagd.’

‘Maar jouw karakter werd zo populair dat ze je een eigen serie, een spin-off, hebben geboden, bla bla ba,’ wappert Hazel met één hand.

-Speciale techniek om te interviewen- gaat het geamuseerd door hem heen.

‘Hoe zijn ze eigenlijk bij jou terechtgekomen? Omdat je er zo onschuldig uitziet? Zo onvolwassen?’

Zijn geamuseerdheid slaat om in een ietwat beledigd gevoel.

-Bedoelt ze nu dat ik er jong en onschuldig uitzie? -

‘Was jij niet tweede keuze? Werd de rol niet eerst aangeboden aan Nick Zander?’

‘Inderdaad, maar hij had net een sciencefictionproject in de startblokken staan dat hij niet wou laten schieten. Hij is trouwens bijna tien jaar ouder dan ik, dus hij vond het niet zo aantrekkelijk om een tiener te spelen.’ Zijn ogen glinsteren speels terwijl hij haar eigen woorden tegen haar gebruikt.

Hazel heeft echter nog meer giftige pijlen op haar boog staan: ‘Hoe voelt het om aanbeden te worden door tienermeisjes en -jongens? Is dat altijd je hoofddoel geweest: die tienerverafgoding? Hoe zit het met een echte relatie of prefereer je elke dag een andere jeugdige, hysterische fan?’

Het blijft een tel lang onheilspellend stil na het afvuren van haar vragen. Voor ze erop bedacht is, schuift hij zijn eigen stoel dichterbij zodat hij haar zedig tegen elkaar geperste knieën insluit met zijn gespierde bovenbenen. Met één hand grijpt hij een hoopje bloes bij elkaar en dwingt haar om dicht naar hem toe te leunen. Zijn andere hand legt hij onder haar kin en houdt ze in een ijzersterke greep. Zijn met kohl omrande ogen, die met hun heldergroene kleur al intrigerend genoeg zijn, boren zich met een getergde blik in de hare.

‘Luister, Miss Banks, als jij al jouw vooroordelen meeneemt naar een interview, kun je me op zijn minst een weerwoord gunnen. Ik begrijp dat je geen fan bent van de show, maar moet je daarom zo vooringenomen zijn?’ Ze krijgt niet de kans om hem van repliek te dienen. Hij verplaatst namelijk zijn hand van haar kin naar haar mond, haar zodoende het spreken belettend.

‘Mijn beurt,’ gromt hij, zijn vlammeende groene ogen in haar hazelnootbruine priemend.

Tot haar ontzetting voelt ze reacties in haar lichaam die niets met verontwaardiging te maken hebben. Dat ze overweegt dat hij dicht genoeg zit om hem te kunnen kussen, maar dat enkel die vervelende hand over haar mond in de weg zit, schokt haar! Zijn afgemeten woorden rukken haar terug uit haar afdwalende gedachten.

‘Laten we eens kijken wat de vragen ook weer waren. Ze zijn bij Nick en daarna bij mij terechtgekomen omdat we toevallig dezelfde uiterlijke kenmerken hebben als het personage in de boeken waarop de serie is gebaseerd. Misschien heb je die achtergrondinformatie niet geraadpleegd? Ik zie er zo onschuldig of zelfs onvolwassen uit omdat ze elk sprietje baardgroei onverbiddeijk epilieren. De tienerverafgoding is hallucinant en absoluut niet waar ik op gehoopt had. Een echte relatie lijkt momenteel uitgesloten, want ik word inderdaad enkel benaderd door tieners die me verwarren met mijn personage. Vrouwen van mijn eigen leeftijd, zoals jij, denken blijkbaar dat ik kick op tieners. Nog vragen die door een beetje degelijk reporterswerk hadden kunnen vermeden worden, Miss Banks?’

Er kolkt woede in de ogen die naar hem opkijken, maar zelf voelt hij zich ook allesbehalve rustig. Want ondanks dat hij verbolgen is om de neerbuigendheid waarmee ze haar vragen heeft gesteld, kan hij niet ontkennen dat die zachte lippen tegen zijn handpalm hem allerminst onberoerd laten, noch het wild kloppende hart onder zijn knokkels.

‘Jon, ben je klaar?’ Na een kort klopje op de tussendeur treedt een flamboyante man binnen, gekleed in een knalrode broek, arijsgroen hemd bezaaid met gele papegaaien en rode bretellen.

Hij blijft verrast staan bij het zien van de ster van zijn show die klaarblijkelijk in een handgemeen verwickeld is met een journaliste. De emotie die van hen beiden afstraalt, doet hem de ogen in volle concentratie dichtknijpen.

-Wat een knetterende spanning tussen die twee! -

Het verbaast hem dat Jon, die meestal met afstandelijke beminnelijkheid reageert op de niet aflatende stroom journalisten die zijn pad kruisen, blijkbaar geïrriteerd is geraakt. Het lijkt hem tijd om in te grijpen!

‘Miss Banks, is het niet? Van Ten going Twenty magazine? Ik ben Stanley Millecamps, de regisseur van Ace Bladefighter.’

Met uitgestoken hand komt hij op hen toe, zodat Jonathan wordt gedwongen om de jonge vrouw los te laten en zijn stoel achteruit te schuiven. De Frans klinkende naam herinnert Hazel eraan dat een gedeelte van de cast van Ace Bladefighter van Canadese afkomst is, waaronder Jonathan. Het verklaart ook het nauwelijks waarneembare, maar beslist sexy, accent van de acteur.

Haar knieën voelen nog een beetje wiebelig bij het rechtstaan. Blij dat ze Jonathan de rug kan toekeren zonder zichzelf onsterfelijk belachelijk te maken door hem te kussen, schudt ze de uitgestoken hand van de regisseur. Zijn schreeuwerige kledij leidt haar zodanig af dat ze wederom vergeet om haar werkelijke naam te noemen. Stan ziet onverwacht de mogelijkheid om een figurante die niet is komen opdagen op de set, alsnog te vervangen. Hij is zo begeistert van zijn plotse ingeving dat hij Hazel de kans niet geeft om een zin te vormen.

‘Ik vraag me af of ik je interesse kan wekken in een blik achter de schermen en een geheel eigen ervaring met het acteren in een tienershow?’ Zijn voorstel gaat vergezeld van een brede lach, alsof hij haar de hemel op aarde aanbiedt.

Van haar stuk gebracht, staart Hazel hem enkele seconden aan en glimlacht dan zogenaamd spijtig. 'Ik heb helemaal geen acteervaring,' zegt ze afwerend.

'Durf je het niet aan, Meg, om gecast te worden voor je onschuldige uitstraling? Ik ben er zeker van dat acteren je net zo gemakkelijk afgaat als kritiek spuien,' teemt Jon. Het duurt enkele seconden voor ze beseft dat ze haar nog altijd als Meg Banks aanspreken, omdat ze geen van beide mannen verbeterd heeft. Voor ze uiteindelijk de naamsverwarring kan verklaren, werpt ze de acteur nog een vuile blik toe. De regisseur klappt echter al in de handen.

'Oh maar, ik wil haar niet voor het onschuldige, maar voor de vurigheid. Kun je contactlenzen verdragen?' Die vraag kan ze bevestigend beantwoorden omdat ze ooit al eens met gekleurde contactlenzen heeft geëxperimenteerd tijdens een studentenfeestje.

'Kom maar mee, liefje, dan geef ik jou een exclusieve kijk achter de schermen voor je artikel én een kleine bijrol.' Hazel weet dat de redactrice van het magazine een moord zou plegen voor dit soort aanbod en dat zij wel eens het moordslachtoffer kan worden indien ze dit weigert. Berustend in het lot, dat haar blijkbaar ongunstig gezind is, laat ze zich meetrone naar de lift en vanuit de hotellobby naar een wachtende limousine.

3

Het constante stoppen en optrekken van de wagen in het drukke verkeer valt niet goed op Hazels ondertussen lege maag. Stan is de eerste die opmerkt dat ze enkele tinten bleker wordt.

‘Alles ok, liefje?’

‘Niet ontbeten,’ mompelt ze, net op het moment dat haar maag luidkeels van zich laat horen.

Het lijkt haar niet zo kies om te vertellen dat ze weliswaar heeft ontbeten, maar dat die maaltijd in het gastentoilet van het hotel is beland. Jon duikt naar voor, opent het luik waarachter de bar schuilgaat en houdt een piepklein zakje met nootjes omhoog.

‘Dit is helaas het enige eetbare dat aanwezig is.’

Dankbaar voor alles dat het licht gevoel in haar hoofd kan verhelpen, grist Hazel het zakje uit zijn handen en probeert het open te scheuren. Omdat het haar niet onmiddellijk lukt, legt de acteur zijn handen over de hare.

‘Laat mij maar.’

Stan merkt dat er een fijne blos over de wangen van de vrouwelijke reporter kruipt en dat Jon zijn handen beslist langer over de hare laat liggen dan noodzakelijk is.

-Kijk eens aan. Hier is chemie aan het werk die niet gespeeld is-

Hazel voelt die groene ogen op zich gericht, maar ze vermijdt Jonathans blik. Ze schaamt zich nog altijd voor de manier waarop haar lichaam reageerde toen ze zo dicht bij elkaar zaten.

-Ik hoop maar dat hij denkt dat mijn hart zo fel tekeering omdat ik schrok van zijn reactie. Hopelijk beseft hij niet dat ik in zijn hand wou bijten zodat de weg vrij zou zijn om hem te kussen-

Niet alleen zijn handen die te lang op de hare talmen, maar ook de herinnering aan de begeerte die haar even was overvallen, doen haar blos verdiepen.

-Ik ben verdorie geen haar beter dan al die zwijmelende tieners. Het is maar een man, zoals er miljoenen rondlopen- tracht ze haar onwelkome interesse in de acteur te blussen.

Jon, die haar inderdaad gadeslaat, vraagt zich af waardoor die blos wordt veroorzaakt.

-Zou ze beseffen dat Stans binnenkomst voorkomen heeft dat ik haar kuste? Dan staat haar nog een onwelkome verrassing te wachten-

Hij weet namelijk dat elk vrouwelijk personage, dat Stan in de show laat opdraven, gegarandeerd in een kusscène belandt met het personage Ace Bladefighter.

-Benieuwd hoe ze daarop zal reageren-

Zodra ze de set bereiken, begeleidt hij de journaliste naar de kantine. Vluchtig stelt hij haar voor aan enkele aanwezigen en ze berust er maar in dat ze even als Meg Banks door het leven gaat. De arm die Jonathan om haar middel slaat terwijl hij haar langs de etenswaren loodst,

verdringt trouwens elke rationele gedachte! Ze weet dat ze zich zou moeten verzetten tegen de vanzelfsprekendheid waarmee hij haar aanraakt, maar voor de korte tijdspanne dat ze in zijn nabijheid vertoeft, lijkt het haar de energie niet waard.

- Acteurs gaan nu eenmaal handtastelijker om met hun medemens- gaat het geringschattend door haar heen. Met een volgestapeld bord brengt hij haar tot aan een tafeltje en verontschuldigt zich dan omdat hij opnieuw langs de make-up moet. Hazel doet haar uiterste best om hem niet na te kijken. Ze heeft nooit begrepen dat vrouwen zo lyrisch kunnen doen over een mannenkont, maar een vluchtige blik leert haar dat Jons billen in die leren broek ontegensprekelijk het nakijken waard zijn! Voor hij achteromkijkt en haar betrapt, concentreert ze zich op haar tweede ontbijt die dag.

Eigenlijk vindt Jon het best spijtig dat hij niet aanwezig is op het moment dat Stan Hazel het script overhandigt en ze leest wat haar rol behelst. Het is de regisseur die haar komt halen in de kantine en haar naar één van de kleinere trailers brengt die over het terrein verspreid staan.

‘Sorry dat ik je geen luxueuzer onderkomen kan aanbieden, maar dit zijn de trailers voor de extra’s,’ verwijst Stan naar de figuranten, waartoe Hazel nu onvrijwillig behoort.

Vergeleken met de gevaartes van minstens tien op drie meter die ze zijn gepasseerd, is de stacaravan van vier op twee meter waar ze nu instaan beslist klein te noemen. Ondanks de afmetingen is het onderkomen best gerieflijk. De deur geeft onmiddellijk toegang tot een keukentje, met een wastafel en hangkastjes van amper dertig centimeter diep. Er passen net een koffiezet en waterkoker op het piepkleine aanrecht. De rest van de ruimte wordt enkel in

beslag genomen door een houten bank met een rechthoekig tafeltje ervoor, waarvan het tafelblad over de lengte ook nog eens halvelings ingeklapt kan worden. Tussen de afscheidingswand van het zitgedeelte en de achterwand gaat nog een toilet schuil, weet Stan haar te vertellen.

Zijn uitleg gaat aan Hazel verloren daar ze net haar gedeelte van het script leest.

‘Wat! Ik moet hem kussen? Geen sprake van! Ik ben geen actrice, die weet hoe een filmkus in zijn werk gaat, dus daar begin ik niet aan.’ Ze tracht het script terug in Stans handen te duwen.

‘Panikeer nu niet direct, liefje. Geef me enkele minuten...’ en weg is hij.

Zover de ruimte het toelaat, ijsbeert Hazel heen en weer in de trailer tot Jons gestalte de deuropening vult.

‘Je wilt oefenen op de filmkus?’ vraagt hij plagend.

‘Helemaal niet! Ik wil deze rol niet en nog minder die filmkus!’

‘Het is nochtans een uitgelezen kans om als journaliste alles van dichtbij mee te maken.’

Hij stapt binnen, sluit de deur en de ruimte lijkt plots claustrofobisch klein! Want het is het gevoel van claustrofobie waardoor haar ademhaling versnelt, toch?

Langzaam nadert hij haar en ze neemt nogmaals haar toevlucht tot beledigingen.

‘Jullie acteurs zijn gewoon een stelletje profiteurs die simpelweg zoveel mogelijk vrouwen willen kussen en bepotelen onder het mom van “het is maar film”,’ bijt ze van zich af.

‘Je kunt zo dadelijk aan den lijve ondervinden hoe behaaglijk het is om iemand te kussen met een ganse cameraploeg om je heen.’

‘Ik ga niemand kussen!’ Dreigend houdt ze het opgerolde script in haar hand omhoog.

‘Oh jawel, Miss vooringenomenheid.’

Met één hand grijpt hij de vuist waarin ze het script vasthoudt en zijn andere hand legt hij onder haar kin. Hij pint haar tegen de tussenwand van de trailer met zijn lichaam.

‘We onderscheiden drie types filmkus,’ begint hij op onderwijzende toon. ‘Ik kan bijvoorbeeld mijn mond op je bovenlip drukken...’

Tot haar schrik voegt hij de daad bij het woord en de lichte aanraking doet haar bloed tintelen.

‘Of je onderlip...’ fluistert hij met zijn mond zwevend boven de hare.

Plagend neemt hij haar onderlip tussen zijn lippen en schraapt met zijn tanden langs het zachte vlees.

‘Of we kunnen allebei de mond een stukje openen en onze lippen gedeeltelijk schuin op elkaar drukken, waarbij we onze tong in onze eigen mond ronddraaien alsof we een intieme kus delen.’

Zijn halfgeopende lippen dalen op de hare neer en ze voelt zijn warme adem over haar lippen strijken. Ze vecht tegen de aandrang om de ogen te sluiten en haar mond te openen. Hij trekt zijn hoofd een klein eindje terug en boort zijn blik in de hare.

‘Je moet ook je ogen sluiten alsof je ervan geniet. Dus ik herhaal: bovenlip, onderlip of geopende lippen.’

Na de drie kussen achtereenvolgens uit te voeren, kijkt hij met een meewarige blik op haar neer.

‘Je luistert niet naar de instructies: ogen toe en bij de laatste kus een beetje hulp van je tong.’

Zijn ogen fonkelen speels en uitdagend en ze voelt het bloed gonzen in haar oren. Ze is blij met de steun van de

wand tegen haar rug, want anders was ze al lang, letterlijk en figuurlijk, door de knieën gegaan.

Jon gaat onverminderd verder met het opnoemen van de filmkussen en de uitvoering ervan. Zijn herhaaldelijke kussen, al dan niet te rangschikken onder filmkussen, doen haar verlangen naar meer. Bij ronde vier sluit ze de ogen gewoonweg omdat hij niet zou merken hoe haar blik wazig wordt van verlangen.

Bij ronde zeven kan ze zich niet langer bedwingen en tuit ze werktuigelijk de lippen. Als hij ditmaal het hoofd optilt, zoekt hij haar blik. Ze ontmoet geen triomferende blik, zoals ze verwacht, maar puur verlangen en haar ademhaling stukt.

‘En soms, heel soms, wordt er niet geveinsd,’ fluistert hij, alvorens het hoofd opnieuw te buigen en zijn mond stevig op de hare te drukken.

Zijn plagende filmkussen hebben haar helemaal murw gemaakt en ze opent haar lippen onder druk van zijn mond en laat zijn tong toe. De kus begint loom, maar wint geleidelijk aan vurigheid.

‘Hoever staat het hier met die filmkus?’ Nietsvermoedend komt Stan de trailer terug binnen gestommeld. Zonder haast trekt Jonathan zich terug en streelt met een duim over Hazels lichtjes gezwollen onderlip.

‘Een trage leerlinge, maar het lukt haar wel.’

‘Ok, ik zie jullie zo dadelijk op de set,’ zegt Stan op luchtige toon en rept zich naar de volgende acteur op zijn lijstje die nog richtlijnen nodig heeft.

‘Ik wil je wel eens privélessen geven over bedscènes,’ fluistert Jon Hazel ondubbelzinnig toe en smaakt het genoeg om een blos over haar wangen te zien verspreiden.

‘In jouw dromen, Sheridan!’